După campionatul republican de călărie pe anul 1954

ASOCIAȚIA METALUL CONTINUĂ SĂ FIE O PUTERNICĂ PEPINIERĂ

Deși n-au cîștigat vreun titlu de campion, călăreții asociației Metalul au fost întîmpinați și în aceste întreceri cu multă dragoste și entuziasm de către miile de spectatori. Această firească simpatie își găsește explicația în primul rînd în frumoasa comportare a tinerilor sportivi ai acestei asociații.

Forjarii W. Fleischer și Siegfried Recer, strungarii M. Stancu, P. Stana, rabotorul I. Constantinescu și strungărița Inge Wachsmann s-au dovedit a fi, în întrecerile la care au participat, tot atît de buni ca și în producție. P. Stana, pe calul Fram, a cîștigat locul I în proba juniorilor (manșa II), M. Dorojan, pe calul Șoim, a ocupat locul 2 după W. Fleischer tot de la Metalul, în manșa I-a a aceleiași probe. Și să nu uităm că unii dintre acești tineri sînt la primul an de activitate competițională (M. Stancu, P. Stana, H. Richard).

Iată deci că asociația Metalul, învingînd unele greutăți obiective, îndeajuns de bine cunoscute, continuă să fie o puternică pepinieră de formare a tinerilor călăreți.

Trebuie însă ca și această asociație să fie preocupată de pregătirea unui grup de călăreți, fie el la început chiar mai mic, pentru probele de dresaj, la care asociația Metalul n-a fost reprezentată în ultimul timp.

COMPORTAREA CALĂREȚILOR DE LA C.C.A....

Prezentînd un lot destul de numeros și bine pregătit, călăreții de la C.C.A au reușit să cîștige, în afară de vînătoarea ușoară, care a revenit tînărului călăreț Gh. Velea, toate celelalte probe ale campionatului. Cei patru campioni de la C.C.A.: A. Mihalcea (dresaj A), C. Zahei (dresaj B), M. Timu (vînătoare grea) și D. Velicu (vînătoare mijlocie) s-au dovedit bine pregătiți, cîștigînd pe merit. Iată și cîteva scurte aprecieri asupra celorlalți călăreți de la C.C.A.

I. Oprea s-a arătat în progres cu pregătirea sa pentru proba completă de călărie, a dovedit mult curaj pe teren, ajutat la aceasta și de buna sa pregătire de polisportiv. D. Velicu s-a remarcat și de data aceasta prin pregătirea și curajul său precum și prin simțul ecvestru dezvoltat pe care-l posedă, ceea ce l-a ajutat, de altfel, să formeze cu calul său, Fildeș, un cuplu aproape perfect. Gh. Langa, curajos și dornic să realizeze comportări cît mai bune, H. Petre și Gh. Ghițuran la care se mai resimte uneori lipsa de experiență, fiind călăreți în formare, V. Bărbuceanu care s-a comportat bine cîștigînd două probe și L. Voinea, care în campionat n-a prea avut prilejul să se evidențieze, au completat lotul călăreților de obstacole.

Dintre călăreții participanți la probele de dresaj s-a remarcat buna pregătire a actualului campion de dresaj categoria B, C. Zahei, ca și a lui N. Mihalcea, campionul probei de dresaj categoria A.

...DE LA DINAMO BUCUREȘTI

Pentru prima oară în ultimele ediții ale campionatului republican, dinamoviștii bucureșteni — fără a se prezenta însă la un nivel scăzut — n-au reușit să cîștige nici un titlu de campion. Probele în care dinamoviștii au ocupat primul loc au fost: dresaj I, juniori și junioare, (manșa a III-a) și proba de forță în care F. Țopescu a împărțit primul loc cu N. Niculescu și Ionel Jipa.

Dintre victoriile realizate de călăreții de la Dinamo București, cea mai valoroasă este cea obținută de I. Budișanu în proba de dresaj I. Acest lucru nu scade însă cu nimic comportarea avută de F. Țopescu în proba de forță.

...ȘI DIN CELELALTE ECHIPE HIPICE

Vom începe cu tînărul Gh. Velea care, prin comportarea frumoasă pe care a avut-o a constituit o plăcută surpriză, cucerind titlul de campion. Concurînd cu mult curaj pe calul Revoluția el a reușit să întreacă o serie de călăreți fruntași printre care Gh. Antohi și alții.

In ordine, trebuie subliniată comportarea călărețului N. Niculescu, pe calul Nor care, participînd la proba inversată, unde parcursul a fost tot atît de dificil ca și cel al probei de campionat la vînătoare mijlocie, a cîștigat detașat. De altfel, buna pregătire a acestui concurent l-a ajutat să termine fără penalizare și proba de forță, la egalitate cu ceilalți doi cîștigători ai probei.

In celelalte probe de obstacole și dresaj s-au remarcat Ionel Jipa, Grigore Lupancu, Ion Stoica. De asemenea, nu putem trece cu vederea performanța realizată de componenții echipei de ștafetă din Oradea: Gh. Velea, I. Ambert și I. Jipa, care au întrecut printre alții și puternica ștafetă a dinamoviștilor bucureșteni.

Primele constatări pe marginea campionatului republican de călărie pot și trebuie să constituie un bun prilej de serioasă analiză a stadiului de pregătire în care se găsesc călăreții noștri fruntași, de îmbunătățire necontenită a metodelor de antrenament, de lichidare a lipsurilor sezisate, astfel încît, la viitoarele concursuri și întîlniri internaționale, sportul nostru călare să se poată afirma cu și mai multă tărie.

Pentru participanții la concursul de fotografii

Așa e omul! In fața marilor frumuseți simte nevoia să împărtășească și altora sentimentele sale. Aceasta explică în bună măsură de ce nouă, turiștilor, ne place să fotografiem, să fixăm pe peliculă frumusețile patriei noastre ca să le arătăm apoi și prietenilor și cunoscuților noștri.

Nu întotdeauna însă reușim să facem astfel de fotografii care să redea cu putere frumusețea îmbietoare a peisajelor care ne-au încîntat.

De obicei, sîntem influențați în mijlocul naturii de o mulțime de senzații și sentimente care fac să ne placă un anumit loc: adierea plăcută a unui vînt răcoros, mireasma brazilor, liniștea înălțimilor, bucuria de a fi ajuns la țintă după un drum anevoios. Aceste senzații fac să ne placă locul acela nespus de mult: în fotografie însă aceste senzații și sentimente nu pot fi decît foarte greu redate. Aparatul de fotografiat „vede" numai.

O fotografie bună de peisaj trebuie neapărat să redea ceea ce este specific, tipic, în regiunea respectivă, fie că este vorba de floră, de conformația terenului sau de arhitectură, etc. Căutarea specificului, înțelegerea și redarea lui justă stau la baza celor mai bune fotografii. Fără acest element, fotografiile devin șablon.

Am observat că mulți începători aglomerează fotografiile lor cu o mulțime de detalii inutile. Aceștia ar trebui să-și analizeze mai bine imaginile prinse, să taie cu foarfeca marginile în care e prea multă iarbă sau cer, sau pădure sau vreun element nelegat de esențial. Și atunci vor vedea cît cîștigă în valoare o fotografie tratată în acest fel.

Spațiul nu-mi îngăduie să intru în amănunte. Inainte de a termina mai vreau să dau un sfat: avem mult de învățat din experiența fotografilor peisagiști sovietici. Fotografiile lor minunate se găsesc aproape în fiecare număr din „Ogoniok", „Smena", „Uniunea Sovietică", etc. Răsfoind colecțiile acestor reviste și analizînd fiecare fotografie de peisaj în parte putem trage multe învățăminte folositoare pentru viitoarele noastre fotografii. Vom vedea cum, cu mijloace simple și clare, acești mari artiști ai fotografiei ne vorbesc cu dragoste de frumusețile patriei sovietice, de măreția ei.

E. IAROVICI
conferențiar la Institutul de Artă Cinematografică

E R A T A

In articolul intitulat *„Inchiderea lucrărilor conferinței pe țară a U.T.M."*, apărut în nr. 2466 din 2 august a.c. al ziarului nostru, s-a strecurat o greșeală. Ultima frază din paragraful 2, coloana a doua a articolului, trebuie citită astfel:

„După citirea salutului, participanții la Conferință ...etc. etc".

INTR-O TABĂRĂ PE LITORAL

Eforie, 5 și jumătate dimineața. Pe terasa imensă care înconjoară toată vila, stă un băiețel în pijama și se uită la mare. E destul de vorbăreț. Povestește de îndată că îl chiamă Nelu, că învață la școala nr. 9. Tace o clipă și pe urmă, întrebat, spune: „Mie îmi place aici în tabără. Acasă nu mă joc decît cu 2—3 copii pe cînd aici sînt 270 care se joacă. Și totuși, este ceva aici care mă supără foarte tare.

— ????

— Goarna. Goarna de dimineață. După mine, sună mult prea tîrziu. Abia la ora 6, după ce soarele s-a sculat de mult. Cînd am să ajung eu director într-o tabără ca asta am să pun detașamentul de serviciu să sune deșteptarea la 4...

Din nou tăcere. Deodată, în toată nemișcarea înconjurătoare se aude stridentă, goarna. Cît ai clipi din ochi imensa clădire de lîngă terasă începe să freamăte de viață. Picioare mici, desculțe, gonesc peste dale. Zeci de perechi de sandale tropăie pe scări, în jos. Inviorarea! Timp de 20 de minute cîteva sute de copii între 7 și 14 ani în cămășuțe, flanele, pijamale fac gimnastică de înviorare într-o grădină mare înconjurată cu flori. Intr-un colț, cei mai mici, conduși de profesorul Belu fac săritura ca mingea. Intr-altul, un grup de fetițe cam de vreo 10 ani, execută ritmat comenzile profesoarei Urania Erdberg. Și într-altul, trei detașamente conduse de către profesorul Mihail Lupescu se întrec, în cadrul unui joc, să treacă tîrîș sub o masă...

Astfel începe o nouă zi cu soare în tabăra nr. 3 C.C.S. din Eforie. Ce mai urmează? Dușul... Cafeaua cu lapte... Și apoi nenumărate ore pe plajă.

Pentru cel care are ocazia să stea doar cîteva zile în mijlocul tuturor acestor copii este neasemuit de greu să prindă în cuvinte nenumăratele aspecte care mai de care mai semnificative, mai hazlii... Cel care ar vrea să povestească nu știe despre ce să înceapă a povesti mai întîi...

Gimnastică de înviorare sub soarele dimineții. O adevărată baie de sănătate pentru copii

Ion Cimpoi (școala nr. 34) își iubește atît de tare toba încît și noaptea în pat doarme ținînd-o strîns la piept... Micul Andrei Cristian (școala nr. 4 București cl. I elementară) face gargară cinci minute în șir cu seriozitatea unui om mare... Intre timp Andrei Mezincescu a prins pe o așchie o omidă verde și ține cu voce răgușită un curs de zoologie unui grup de școlari mai mici... Intr-o seară cu ocazia unei șezători s-au dat în tabără și „rezultatele" sportive. Florea Anton (școala nr. 29 băieți) a bătut recordul taberei la săritura în înălțime. Detașamentul VI, cel mai bun la volei... iar detașamentul IX campion pe tabără la jocul „trece mingea prin tunel". Mai tîrziu cineva a citit o scrisoare:

Scumpă mamă directoare,

„Am ajuns cu bine acasă cu acceleratul 203. Grădina e de nerecunoscut. Tata cînd vine de la mină o înfrumusețează mereu. Popescu și cu mine plănuim în curînd o ascensiune pe munți. Vom face acolo un ierbar numai cu plante de munte și vi-l vom trimite pentru expoziția taberei".

Coman Stelian (Petroșani)

...iar „mama directoare", profesoara Lidia Stoica de la liceul nr. 2 din București, strînge cu dragoste scrisoarea copilului din Petroșani în servieta în care mai stau și alte zeci de scrisori. Dar nu numai în tabăra nr. 3 din Eforie primesc profesorii și instructorii scrisori de acest fel. Pe tot litoralul plouă cu scrisori.

. . . .

Concluzia? Concluzia o vor trage părinții de pe întreg cuprinsul țării, părinții din Focșani, din Petroșani, din Baia Mare, din Cisnădie, sau Petrila care așteaptă cu nerăbdare să primească vești de la copiii lor, plecați în sute și sute de tabere, la munte, la mare...

Și care vor îmbrățișa la sfîrșitul vacanței niște voinici de nerecunoscut, arși de soare, cu ochii lucitori, plini de voioșie...

M. IRIMIE

DESPRE ACTIVITATEA UNOR ANTRENORI

De la apariția deciziei Comitetului pentru Cultură Fizică și Sport de pe lîngă Consiliul de Miniștri, cu privire la calificarea și clasificarea antrenorilor, și pînă în prezent, în multe colective sportive antrenorii au înțeles pe deplin rolul și sarcinile ce le revin. Printr-o muncă susținută, ei au reușit să aducă o contribuție de seamă în procesul creșterii elementelor tinere, a instruirii și educării sportivilor, a ridicării maiestriei lor sportive. Dacă majoritatea antrenorilor au înțeles rolul și sarcinile ce le revin, sînt însă și unii dintre ei, cum este cazul celor de la colectivele sportive Metalul S.R.N. și Locomotiva C.F.R. Tr. Severin, care nu au desfășurat o muncă satisfăcătoare.

Astfel, la secția de box a colectivului Metalul S.R.N. funcționează antrenorul Petre Alexandrescu. In munca sa, acest antrenor a obținut unele succese ca amenajarea sălii de antrenament în condițiuni corespunzătoare, confecționarea unui ring acceptabil, organizarea cîtorva gale de box. In schimb, ce era mai important în activitatea lui, întocmirea documentelor de planificare, în baza cărora putea să-și ducă munca în mod planificat, fișa individuală a sportivului, caietul de evidență, graficul creșterii tehnice a sportivilor, documente importante pentru munca lui de antrenor, tov. Petre Alexandrescu nu a reușit nici pînă acum să și le întocmească. Scuzele pe care le invocă antrenorul Petre Alexandrescu cu privire la lipsa acestor documente, că „nu a avut de unde să și le procure", că „nu i-a arătat nimeni cum să le întocmească", nu sînt valabile, deoarece acest antrenor nu a avut nici un fel de preocupare în această direcție, nu s-a preocupat să-și îmbogățească cunoștințele profesionale, mulțumindu-se doar să pregătească sportivii în mod empiric.

La același colectiv, la secția de fotbal, activează tov. Toma Constantin. Acest tovarăș, în afară de registrul în care se poate vedea clasamentul campionatului regional de fotbal, locul ocupat de echipa Metalul S.R.N. și cîteva cărți de specialitate, nu are nimic altceva. Respectivul tovarăș primește salariul de antrenor fără a avea calificarea respectivă. Toate aceste lucruri sînt posibile din cauza insuficientului sprijin acordat de conducerea sindicatului respectiv, care nu îndrumă și nu controlează așa cum trebuie activitatea consiliului colectivului sportiv și a faptului că nu s-a cerut, în această direcție, sprijinul comitetului de partid.

La colectivul sportiv Locomotiva C.F.R. Tr. Severin o muncă rodnică desfășoară antrenorul Ioan Pîrjol. El se ocupă temeinic de creșterea cadrelor de pitici și juniori, reușind să formeze două echipe de pitici, în cadrul cărora se găsesc elemente cu reale perspective. El nu a reușit însă să obțină sprijin suficient din partea consiliului colectivului sportiv pentru promovarea cu curaj a elementelor tinere în prima echipă, unde mai activează încă fotbaliști destul de vîrstnici.

Dacă antrenorul Ioan Pîrjol justifică, prin activitatea sa, calitatea de antrenor, nu același lucru se poate spune despre antrenorul Ionescu-Crum care pregătește prima echipă.

Munca antrenorului Ionescu-Crum se rezumă mai mult la două deplasări săptămînale de la Craiova la Tr. Severin (Ionescu-Crum își are domiciliul la Craiova) și, eventual, o a treia deplasare atunci cînd echipa joacă în alt oraș.

Deși ne aflăm la sfîrșitul semestrului II, jucătorii din prima echipă nu au fișă individuală, deoarece, așa cum motivează tov. Diaconu, președintele colectivului, „nu a venit medicul să le întocmească", și „nu a fost găsit medicul respectiv".

Documentele de planificare ale antrenorului Ionescu-Crum se găsesc de obicei asupra lui, acasă. Apoi, se pune întrebarea cum poate tov. Ionescu-Crum să muncească efectiv în cadrul colectivului Locomotiva Tr. Severin, cînd el domiciliază la Craiova unde este, totodată, și antrenor în cadrul școlii sportive de tineret la atletism? Antrenorul Ionescu-Crum nu colaborează într-o măsură suficientă cu antrenorul Ioan Pîrjol pentru ridicarea unui cît mai mare număr de elemente tinere necesare echipei prime.

Munca în cadrul colectivelor Metalul S.R.N. și Locomotiva C.F.R. din Tr. Severin putea, desigur, să fie îmbunătățită dacă tov. Vasile Buricea, președintele comitetului orășenesc C.F.S. Tr. Severin, care cunoaște toate aceste lipsuri, ar fi luat din timp măsurile cuvenite pentru lichidarea lor. Nu este mai puțin adevărat că o parte de vină o au și tovarășii de la comitetul C.F.S. regional Craiova, care din luna decembrie 1953, după cum declară tov. Buricea, nu au mai venit la Tr. Severin. Activiștii de la comitetul C.F.S. regional Craiova se mulțumesc doar să țină legătura prin telefon, adrese și ședințe la regiune și nu prin deplasări pe teren și luarea urgentă de măsuri pentru lichidarea lipsurilor constatate.

Tot atît de adevărat este și faptul că lanțul lipsurilor în muncă trece mai departe pe la consiliile regionale și centrale ale asociațiilor, ajungînd la comisiile centrale și inspecțiile de specialitate din C.C.F.S., care nu trec la luarea de măsuri imediate pentru îmbunătățirea activității antrenorilor.

Conducerile sindicatelor și ale colectivelor sportive respective trebuie să înțeleagă că salariul de antrenor se acordă — pe bază de contract — celor ce sînt calificați, iar antrenorii trebuie să dovedească în munca lor de zi cu zi că își merită calificarea, că justifică salariile ce le primesc.

Consiliile colectivelor sportive au datoria să îndrume, să controleze și să tragă la răspundere pe antrenori asupra activității ce o depun.

Consider că este de datoria colegiilor regionale și centrale de antrenori să îndrumeze și să controleze activitatea antrenorilor respectivi, să organizeze consfătuiri metodice cu ei, în vederea îmbunătățirii muncii profesionale, cu scopul ca aceștia să dea maximum de randament.

Numai cu o pregătire profesională corespunzătoare, antrenorii pot face față cu succes sarcinilor ce le revin. Pentru aceasta este necesar ca antrenorii să studieze temeinic și să aprofundeze zi de zi materialul de specialitate.

LUPU NICOLAE
din direcția instruirii sportive a C.C.F.S.